

Školáček

č.13/březen 2021

Milé děti, vážení dospělí,

máte před sebou 13. číslo časopisu Školáček. Toto netradiční vydání vzniká z velké části ze slohových prací žáků třetí až páté třídy. Hlavním tématem je zamyšlení se nad tím, co je pro nás v životě nejdůležitější. Asi se shodneme na tom, že v této době je to více než kdy jindy ZDRAVÍ! Doporučujeme vám tedy hodně chodit ven a sportovat. Možná najdete inspiraci i na následujících stránkách – třeba v textech o oblíbených sportech.

Doufáme a věříme, že tato epidemie brzy skončí, a že budeme všichni zdraví a zase se brzy setkáme ve škole.

Vaše redakční rada

ilustrace: Klára Faltinková

ZEPTALI JSME SE...

Všem vyučujícím jsme položili 3 stejné otázky. Jak odpovídali, se dočtete níže.

- 1. Na začátek hlavní otázka tohoto čísla - co je pro Vás v životě nejdůležitější?**
- 2. Je březen - měsíc knihy. Jaká kniha se Vám líbila, když jste byli malí, a co čtete teď ?**
- 3. "Doba covidová" je pro všechny náročná. Čím dobíjíte energii?**

1. Láska, svoboda a zdraví.
2. Uvedu spisovatele, jejichž dílo mi bylo nejbližší. V klukovském věku jsem přečetl snad všechny knihy od Jaroslava Foglara. Později (na gymnáziu) to byl Erich Maria Remarque. A dnes? V novém roce jsem přečetl Saturnina i jeho dvě pokračování, Povídky Zdeňka Svěráka, Fejetony Marka Ebena, Putování po staré Praze – tedy spíše oddechové čtení.
3. Na doplnění energie nám nejlépe funguje pobyt v přírodě. Naštěstí je náš domov obklopen lesy, takže na menší i větší procházku máme vždy mnoho možností.

Pavel Vaverka

1. Nejdůležitější je pro mě zdraví mé a mé rodiny.
2. Když jsem byla malá, líbila se mi kniha Bela a Sebastian.
3. Energii dobívám na vycházkách se psem.

Libuše Filipiová

1. Pozitivní emoce, trochu lásky a radosti. Hlavně zdraví mých nejbližších. Likvidace této nemoci. Zbavit se strachu a nejistoty. Spokojenost sama se sebou. Všechny cíle by mohly být mnohem vyšší, ale momentálně jsou tyto prioritní.
2. Eduard Petiška - Martínková čítanka a dvě klubíčka pohádek s krásnými ilustracemi Heleny Zmatlíkové. Knihu žádnou, občas časopisy, atlasy a cestopisy.
3. Prací, která mě alespoň trochu baví, odreagováním oblíbeným filmem a poslechem hudby oblíbených i klasických autorů. A pak hlavně klidnou chvilkou od všeho.

Jana Plisková

1. Nejdůležitější jsou pro mě moji blízcí - moje sestra, mí zvířecí mazlíčci, dobří přátelé. Obzvláště v této době také zdraví, nutnost udržet si smysl pro humor a v neposlední řadě fungující internetové připojení. :))
2. Odmala jsem hodně četla, vždy jsem měla ráda vtipné, dobře napsané, chytré knížky. Nejčastěji čtenou dětskou knihou byly určitě Neuvěřitelné příhody žáků Kopyta a Mňouka, na druhém stupni jsem "hltala" kriminální příběhy. V oblíbě mám severské detektivky, srdeční záležitostí je kniha Malý princ, jako češtinář miluji knihu Pan Kaplan má stále třídu rád... Teď čtu ale jednoznačně nejvíc domácí úkoly v mailech. :))
3. Energii mi dodávají mé čtyřnohé "děti", komunikace s přáteli, vycházky do lesa, blížící se jaro, Netflix a očekávání toho, že tenhle šílený svět bude zase v pořádku.

Jana Smejkalová

1. Nejdůležitější v mém životě je zdraví mých nejbližších a spokojená rodina.
2. Jako malá jsem měla ráda knihy od Eduarda Štorcha - Lovci mamutů..., teď si ráda přečtu nějakou historickou detektivku, mám ráda knihy od Vlastimila Vondrušky. Dočítám knihu Pomsta bílého jednorožce.
3. Doba covidová je opravdu náročná, jako relax si pustím pěkný film a ráda chodím na procházku s naší Roxinkou (náš pes), třeba do lesa.

Markéta Ružičková

1. Spokojenost.
2. Malý princ, pohádkové knihy. Teď jsem dočetla Šikmý kostel.
3. Běh, sauna, jóga, pečení.

Hana Zimulová

CO JE PRO MĚ V SOUČASNÉ DOBĚ NEJDŮLEŽITĚJŠÍ

(slohové práce třet'áků)

V mém životě je spousta důležitých věcí, jako je rodina, zdraví, škola, sport, ale i odpočinek o letních prázdninách. Těším se na všechna ta dobrodružství, která v létě zažíváme a já si je pak pamatuji celý zbytek roku. Tyhle prázdniny budou trochu jiné, protože je s námi bude trávit náš nový pejsek. Pejsek se jmenuje Roxi a máme ji moc rádi. Nejraději s námi dovádí venku na procházce. Roxinka je moje nejlepší kamarádka a díky ní a mojí rodině je svět veselejší.

Charlotta Hanzlová

Nejdůležitější je zdraví mé rodiny. Když nemůžeme do školy, tak alespoň chodím ven. Jsem ráda, že letos napadl snůh, moc si to užívám. Také si hraji s naší kočičkou Niky. Jsem ráda, že mám více času si s ní hrát. Už bych konečně chtěla jít do školy, protože mě to doma nebaví.

Lenka Havlíčková

V této době nechodíme do školy. A taky se moc nevidám s kamarádkou. Ale po obědě jdeme bobovat. Ve volném čase si hraji s legem. A nebo si hraji se svým psem. Nebo si čtu a hraju hry. Tahle doba se mně vůbec nelíbí. Nemůžu chodit do školy a vidět se s kamarády a s paní učitelkou.

Táňa Dostálová

Protože nic nemůžeme, tak ten den je stejný. Ráno, jak se vzbudím, tak se jdu umýt a nachystat na distanční vyučování. Po hodině si chvíli odpočinu a jdu si udělat úlohy. Odpoledne se pak jdeme projít nebo se chodím učit jezdit na bruslích nebo jsem doma a hrajeme si s mojí mladší sestrou různé hry. Koukáme v televizi na pohádky. Večer se vykoupeme a jdeme spinkat. Už se moc těším na prázdniny a po nich už nás snad pustí do školy

Nikola Houserová

Jmenuji se Marek. Nejraději chodím ven za kamarády. Můj nejlepší kamarád je Patrik. Je o dva roky starší a taky má školu online. Skoro každé odpoledne spolu jezdíme venku na kole v terénu. Hledáme si různé skokánky. Teď si je stavíme i ze sněhu. Jezdíme přes ně, skáče a zkoušíme různé triky. Když jsem doma, hraju si s mladší sestrou Apolenkou. Skládáme si domky z lega. Rád si sestavuji různé dráhy ze stavebnice Gravitrax a taky mě baví počítačové hry.

Marek Šašák

V době pandemie je pro mě důležité zdraví mojí rodiny. Každý den chodíme na procházku a jsem ráda, když potkám kamarády. Hrajeme si na hřišti a povídáme si. Když je sníh, chodíme bobovat. O víkendu vyrážíme na výlety. Máme rádi Moravský kras, rybník Olšovec, Sloupské jeskyně nebo hrad Špilberk v Brně. Doma si hrají s legem, kreslím si a čtu si knížky. Učení přes počítač mě nebaví, a proto doufám, že se brzy vrátíme do školy a sejdeme se v naší malé třídě.

Aneta Hlaváčová

ilustrace: Aneta Hlaváčová

S rodinou a kamarády jezdíme na výlety a podnikáme různé túry. Chodím za babičkou a dědou, za Betynkou a za kočičkami. Na jaře si hrajeme venku, v létě jezdíme na výlety, na podzim vozíme dřevo a v zimě bobujeme a sáňkujeme. Baví mě hrát pexeso a naučné hry. Nejdůležitější je pro mě a rodinu a kamarády zdraví.

Martin Řídký

Co je pro mě důležité dělat v mém volném čase? Důležité je být zdravý. Nyní jsem s tatínkem na horách. Chodíme do přírody na čerstvý vzduch. Postavili jsme na zahradě obří iglú. Dnes jsme lyžovali v hlubokém a prachovém sněhu. V závodech na bobech jsem získal stříbrnou medaili. Na horách bylo krásně, i když neustále sněžilo.

Vojtěch Bracek

V současné době je zavřená škola kvůli koronaviru. Maminka a tatínek chodí do práce, proto nemůžeme být doma. Hlídnají nás babička a dědeček. Učíme se s babičkou a děláme úkoly do školy. Máme obavu, abychom se nenakazili, a abychom byli zdraví. Nejvíc mně vadí, že se málo vidím s kamarády. Ve škole se mně líp učí a chybí mně paní učitelka. Chodím s bratrem Davidem jezdit na bobech a na snowboardu. Postavili jsme si na zahradě iglú, rád si hraji s dědečkovým psem. Těším se už trochu do školy, ale zároveň jsem rád, že můžu víc chodit ven.

Jan Musil

Nejdůležitější je pro mě určitě zdraví všech. Taky už bych chtěl hrát fotbal. Chodím trénovat s tatškou, protože tatka je výborný fotbalista a hodně mě může naučit. Fandíme fotbalovému klubu FC Bayern Mnichov. V Mnichově mají stadion Allianz Arenu. Jednou se tam s tatškou zajedu podívat. Jako útočník v Bayernu hraje Polák Robert Lewandowski, mám jeho dres s číslem 9. Brankářem je Němec Manuel Neuer. Fotbal sleduji i v televizi, dívám se na sportovní zprávy. Z vyprávění znám i Antonína Panenku, který se proslavil Vršovickým dloubákem. Fotbal mě moc baví a už se těším zase na tréninky a zápasy. Pokud to vyjde, tak pojedu na turnaj do Chorvatska.

Lukáš Sehnal

ilustrace: Lukáš Sehnal

CO JE PRO MĚ V ŽIVOTĚ NEJDŮLEŽITĚJŠÍ

Usnul(a) jsem a pak jsem se probudil(a) na pustém ostrově...

(tak začínají slohové práce čtvrtáků a pátáků)

Nikdo tu nebyl, jenom já a ptáček, který si kdesi zpíval. Scvrkl se mi žaludek a chtělo se mi brečet. Po deseti minutách jsem si řekla, že půjdu prohledat ostrov. Kolem mě byly skalnaté kopce, na kterých rostly keře s modrými bobulemi, podobaly se borůvkám v koláči, který mám tak ráda. Kolem celého ostrova bylo moře a u něho pláž, kde rostly palmy s kokosy. Našla jsem i malé jezírko, kde byla pitná voda, měla jsem zdroje pro život. Byla jsem stále sama. Čím dál víc se mi stýskalo po rodině, která je pro mě nejdůležitější i po dobrém jídle a voňavém oblečení. Najednou jsem, ale uslyšela ránu. SPADLA JSEM Z POSTELE...

Klára Faltinková

ilustrace: Klára Faltinková

Šel jsem spát a probudil jsem se na pustém ostrově. Kolem dokola byla jen pláž, moře, skály a lesy. Byl jsem opravdu sám. Když jsem prohledával ostrov, všiml jsem si, že moře vyplavilo bedny a o kousek dál trčelo kousek letadla. Nemohl jsem si vzpomenout, jak jsem se na ostrov dostal já. Rozhodl jsem se prozkoumat ostrov trochu dál. Viděl jsem, že tam rostou kokosy, banány a ještě ovoce, které neznám, takže jídlo a pití jsem měl. Pomalu jsem vešel do lesa, spíš pralesa, všude to bzučelo a hučelo tak zvláště, že šel z toho strach. Přidal jsem do kroku, jenže jsem se zamotal do nějakého popínavého keře a spadl jsem. Nemohl jsem vstát a křičel jsem a měl pocit, jako by na mě něco sáhlo a chtělo mě to odtáhnout pryč.

Byla to máma, která se mě snažila probudit, a já zjistil, že to byl jen sen. Nejdůležitější pro mě je rodina a bezpečí.

Miroslav Wutka

Usnula jsem a probudila jsem se na pustém ostrově. Nade mnou bylo blankytné nebe, okolo vysoké kokosové palmy a přede mnou obrovské průzračné moře. Bylo tam krásně, byla jsem tam ale sama. Rozhodla jsem se prozkoumat ostrov. Při chůzi se mi nohy bořily do krásně teplého bílého písku, potkala jsem roztomilé malé opičky a krásné barevné motýly. Ostrov byl jako z pohádky, ale i přes to všechno mi stále něco chybělo. Bylo mi smutno. Vrátila jsem se na pláž s náručí plnou klacíků a z nich na písku vytvořila velké S. O. S. Vydala jsem se prozkoumat i druhou stranu ostrova. Narazila jsem na prázdné altány a opuštěná lehátka. „Vždyť tady někdo musí žít!“ řekla jsem si. Volala jsem o pomoc, ale nikdo se neozval. Až v dáli jsem na moři spatřila loď. Z nich po chvíli na pevninu vyskákali turisté a začali vše kolem fotit. Díky tomu, že jsem uměla trochu anglicky, mi pomohli dostat se zpět domů. Cestou nazpět jsem si uvědomila, jak moc mi chybí rodina, a že bych o ni nikdy nechtěla přijít. Rodina je pro mě jednoduše to nejdůležitější!

Samantha Hanzlová

ilustrace: Klára Faltinková

Usnula jsem. A pak jsem se probudila na pustém ostrově. Co tady dělám? Jak jsem se sem dostala? Na břehu byl malý delfínek a nemohl zpět do vody. Běžela jsem mu na pomoc. Podařilo se. Postavím si malý domeček. Ještěže umím pracovat se dřevem. Mám hotovo a je krásný. V domečku bylo teplo. Spát budu na nafukovacím lehátku, na kterém jsem se sem nejspíš dostala. Začalo se stmívat. Bála jsem se. Stýskalo se mi po rodině. Venku se ozývaly nějaké zvuky. Vykoukla jsem z domečku a viděla mládě opičky. Vzala jsem ho dovnitř a dala mu banány. Aspoň tu v noci nebudu sama. Druhý den jsme šli hledat jeho rodiče. Našli jsme je. Já se vrátila zpátky do domečku a pak uslyšela delfíny. Šla jsem k nim a na jednoho se posadila. Plavali ke břehu. Viděla jsem svoji rodinu, poděkovala delfinům a běžela k rodičům. Všechno dobře dopadlo.

Hana Kraváčková

Na ostrově jsem si udělal svoje útočiště. Postavil jsem ho z kolků a kůry. Najedl jsem se ovoce. Potom jsem začal stavět vor. Po pár dnech se mně tam stýskalo po kamarádovi Tadeášovi. Po týdnu na ostrov přibyl Tadeáš. Moje stavba voru byla skoro dokončena. Tadeáš si mezitím postavil bunkr. Přestože tam byl se mnou kamarád, stýskalo se mi po rodině, po čtení, po písničkách, po kole. Pak jsme společně s Tadeášem nasbírali víc ovoce a odpluli jsme. Uviděla nás loď a odvezla nás domů. Nejdůležitější pro mě je společnost rodiny a kamarádů.

Filip Brhel

Usnul jsem. A pak jsem se probudil na pustém ostrově uprostřed oceánu. Všude, kde oko dohlédlo, byla samá voda. Ostrov byl překrásný a všude se ozývaly zvuky divokých zvířat. Protože mám zvířata rád, byl jsem šťastný. Čas na ostrově utíkal jako voda. A brzy jsem ho měl celý prozkoumaný. Nebylo špatné být nějakou dobu sám, ale všeho moc škodí. Začalo se mi stýskat a vtom jsem se probudil doma v posteli a docela se mi ulevilo. Naštěstí to byl jen sen.

Matyáš Pich

Slunce mi pánilo do obličeje, všude kolem bylo moře, písek a na něm jsem ležela já. Za mnou byla palma, posunula jsem se blíž, abych se schovala před žhnoucím sluncem. A až teď jsem si uvědomila, co je pro mě tak důležité. Kamarádi, radost, pejsek, ale hlavně rodina. Kdybych teď mohla být s ní...

Zvedla jsem se, protože mi vyprahlo v krku, a šla jsem se podívat po nějaké vodě. Šla jsem do vnitrozemí ostrova a hledala jsem vodu. Najednou jsem něco zaslechla... Prudce jsem se otočila a za mnou stála maminka, tatínek i sourozenci a všichni zakřičeli: „Všechno nejlepší!“ Tatínek pokračoval: „Tohle je tvůj dárek k narozeninám! Nebudeme se muset učit, uklízet, chodit do práce a budeme už navždy tady na ostrově. A hlavně jsme na dovolené!!!“

A jestli jsem se neprobudila, tak tam žijeme dodnes!

Markéta Mojžíšková

Nic tam nebylo, jen já a příroda. Byly tam jen stromy a keře. Nikde žádný člověk ani zvíře. Naštěstí jsem v kapse měla telefon, ale na ostrově nebyl žádný signál. Měla jsem radost, že mám telefon. Je to nejdůležitější věc v mém životě. Nebudu se nudit, budu hrát hry. Začalo se stmívat, byla mi zima, ráda bych něco snědla a někam se schovala. Začala jsem se bát. Kéž bych tady místo telefonu měla rodiče. Ti by se o mě postarali. Probudila jsem se a zjistila, že to byl naštěstí jen špatný sen.

Jana Kraváčková

Usnula jsem, a pak jsem se probudila na pustém ostrově. Probudila jsem se na pláži, a když jsem se rozhlédla kolem, všimla jsem si, že vedle mě leží moje nejdůležitější osoba, moje máma. Když jsme se obě probudily, rozhodly jsme se porozhlídnout po nějakém jídle. Po chvíli jsme narazily na palmu, na které rostly kokosy, ze kterých jsme se mohly napít a najíst. Později jsme se rozhodly vyrobit nějaké zbraně a jít si něco ulovit pro pozdější potřebu jídla. Cítily jsme se, jako kdybychom se ocitly ve filmu Trosečník. Když jsme byly na ostrově už pár dní, uviděly jsme najednou něco v dálce. Myslely jsme, že je to pták, ale když se to přiblížilo, všimly jsme si, že je to letadlo. Hned jsme začaly skládat s kamenů nápis SOS a díky letadlu jsme se dostaly zpět domů. Bez maminky bych tohle nikdy nezvládla.

Beáta Kocmanová

ilustrace: Klára Faltinková

Jednou jsem nemohl usnout. Přemýšlel jsem nad tím, co bych dělal, kdybych zůstal na světě sám. Usnul jsem. A pak jsem se probudil na pustém ostrově. Koukám a přede mnou moře, byl jsem zmatený, co se děje. První, co mě napadlo, bylo - co tady vlastně dělám? Dostal jsem strach. Jsem tady úplně sám? Zvedl jsem se a rozhlédl po pláži. Najednou vidím v dálce osobu. Byla to mamka a v náručí nesla kokosové ořechy. V tu chvíli jsem se přestal bát. Maminka je pro mě ten nejdůležitější člověk na světě. Bez ní bych vůbec neexistoval. Stará se o mě, vychovává, hraje si se mnou. Snaží se mi pomoci, když je mi smutno. Prostě maminka. Tak a teď tu můžeme být klidně sami. Jsem v klidu. A pak jsem se probudil. Byl to jen sen.

Aleš Martinek

Šla jsem spát a probudila jsem se na pustém ostrově. Bylo tam jen pár palm. Najednou jsem uviděla kouř. Nikdy v životě jsem neběžela tak rychle, jako právě teď, Konečně jsem uviděla dům. Ještě jsem zrychlila, ale nic se nedělo. Jako kdybych běžela na páse. Pak jsem uviděla oheň, který šlehal z domu. Najednou se pode mnou propadla podlaha. Byl tam ohnivý kruh, který se pořád zmenšoval. Byla tam celá moje rodina a já mohla zachránit všechny, až na jednoho. Šla jsem blíž a dotkla jsem se matky. Ukázalo mi to všechny vzpomínky na ni, jak ty dobré, tak ty zlé. Rozhodla jsem se, že ji zachráním, a tak to bylo pořád dokola. Opakovala jsem to tisíckrát, až jsem se rozhodla. Rozhodla jsem se...ne, ne, ne, né, já, já... Křičela jsem, škrábala jsem všude kolem sebe. Chtěla jsem pryč. Utíkala jsem, skákala jsem, dělala jsem všechno, abych mohla pryč. A najednou jsem se začala propadat. Padala jsem tak dlouho, a když už jsem si myslela, že dopadnu, probudila jsem se...

Lily Svobodová

Usnul jsem. A pak jsem se probudil na pustém ostrově. "Sním či bdím? Nebo blázním?" napadlo mne. Byla to ale realita. Nechápu, jak jsem se sem dostal. Musím vstát a jít se podívat po něčem k jídlu a pití. Po chvíli pátrání nacházím malé jezírko s pitnou vodou a spoustou ovoce kolem. Tak hlady a žízní neumřu. Asi teď budu mít spoustu času na přemýšlení. Vše by se tu dalo snést, ale chybí mi má rodina. Je strašné být sám!

Jakub Hrozek

ilustrace: Klára Faltinková

Podle mě je v životě důležité být zdravý, mít zaměstnání, velkou rodinu, střechu nad hlavou a úsměv na tváři. Hodně lidí nemá vlastní bydlení nebo nemají práci a peníze. Proto se z nich stali bezdomovci. V tomto případě jsou práce a peníze důležité. Když má člověk kolem sebe rodinu, tak se cítí líp a má úsměv na tváři. Člověk také potřebuje jídlo a pití, aby byl zdravý! Samozřejmě to nesmí přehánět, aby nebyl tlustý. Tlustí lidé jsou většinou nemocní.

Z toho všeho vyplývá, že peníze jsou důležité, ale zdraví si za to nekoupíš!!!

Kryštof Kopecký

SPORT, KTERÝ MÁM RÁD(A)

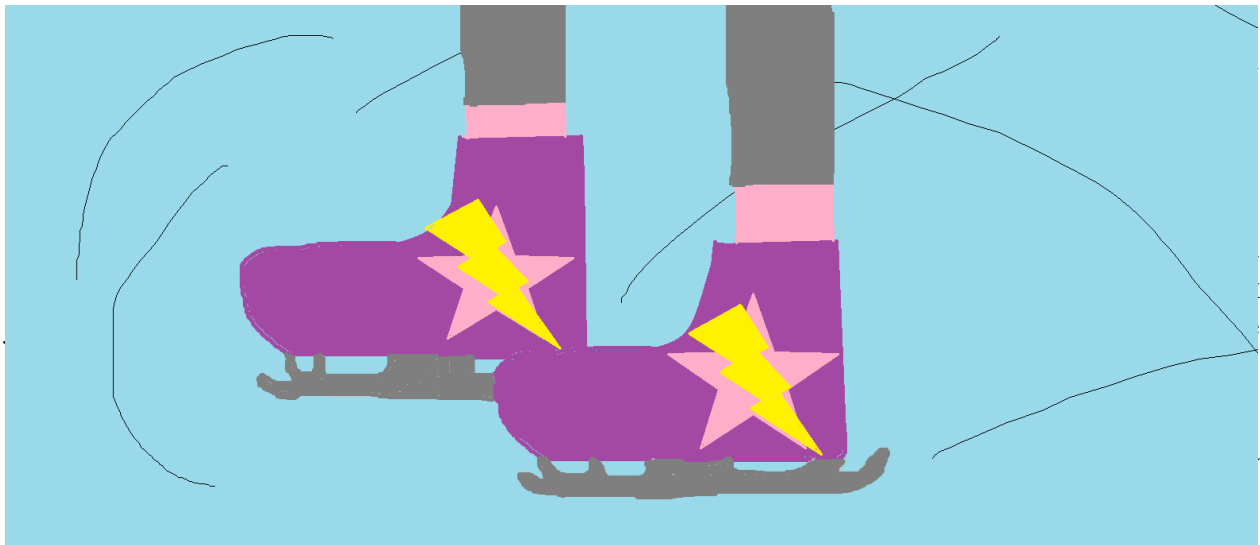
(ze slohových prací čtvrtáků)

Sportovat je velice důležité, protože když člověk nesportuje, je často tlustý a více nemocný. Dnes je většina dětí obézních, protože nesportují a jen sedí u počítačů či u mobilů. Také většina dospělých má nadváhu. Je to dáno jejich prací, nedostatkem času, přejídáním se nebo nechutí ke sportu. Tlustí lidé trpí více různými nemocemi, jako je cukrovka, vysoký krevní tlak a s nezdravým životním stylem je spojena i rakovina. Já také hraji hry na mobilu, ale když můžu, raději jsem s kamarády venku nebo se spoluhráči na fotbale. S rodiči rád jezdím na výlety na kole, chodím na pěší túry, splavuji řeky, bruslím, plavu či lyžuji. Velmi rád mám i atletiku, zejména běh. Sportovat je velice důležité!

Jakub Hrozek

Když jsem byla malá, chtěla jsem bruslit a hrát hokej jako moji bratři. S tátou jsme se šli podívat na zimní stadion, jak děti bruslí. Moc se mi to líbilo. Táta mě přihlásil do kroužku bruslení a hokeje. Od trenéra jsem dostala celou výstroj a dres. Nejdříve jsem bruslila se židlí. Držela jsem se za opěradlo a bruslila. Potom jsem začala bruslit sama. Na ledě jsme dělali různá cvičení s pukem. Nejlepší bylo hrát hokej a dávat góly. Hokej už nehraji, ale pořád ráda bruslím.

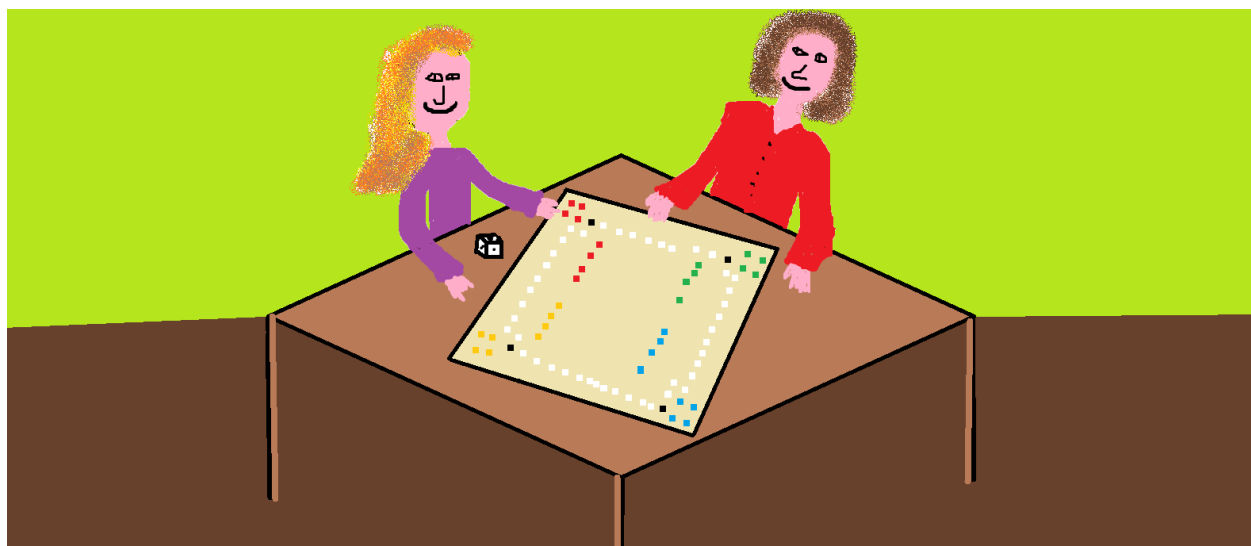
Věra Vejplachová

I když jsem se narodila v zimě, zimu ráda nemám. Proto si nelibuji ani v zimních sportech. Mám ráda teplo, slunce a vodu. Mým nejoblíbenějším sportem je plavání. Plavat jsem se naučila už coby rok a půl staré batole a to na mojí první dovolené u moře v Bulharsku. Sice v nafukovacím kruhu pro nejmenší, ale vody a vln jsem se nebála. Od tří let plavu už bez pomůcek. Nebojím se vln ani hloubky. Potápím se, podplouvám vlny, pohupuji se v nich. Mám ráda i plavecký výcvik v rámci tělesné výchovy, ale nelíbí se mi, že mě zařazují do poloplavců, ač umím plavat velice dobře. Bohužel, letos jsou bazény kvůli covidu uzavřeny. Samozřejmě nepohrdnu ani plaváním v našich rybnících a koupalištích. Nejraději mám blanenskou přehradu, kde si mohu zaplavat, ale i vyřádit se.

Už se těším na léto a na prázdniny, které bych nejraději strávila plaváním ve vodě.

Valentýna Martynčuková

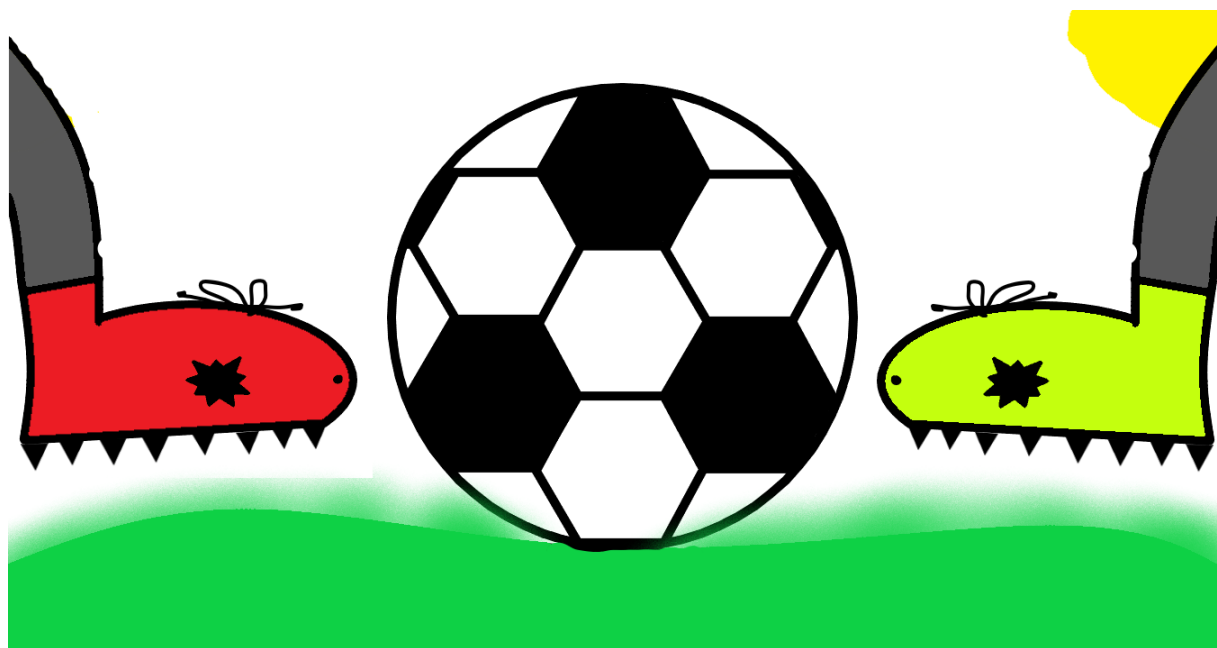
ilustrace: Klára Faltinková

Můj oblíbený sport je bruslení na ledě. Baví mě to, protože se při bruslení pořád kloužu. Jezdíme bruslit do Blanska na zimní stadion. Na bruslení mě ale nebaví se oblékat. Na rybníku se ale bojím bruslit, protože se můžu propadnout. Na ledě to klouže, tak občas spadnu. Baví mě se koukat na krasobruslení. Jednou jsme byli s babičkou v Praze na Popelce na ledě. Ještě jsme tuhle zimu bruslit nebyli.

Štěpánka Rozsypalová

Už od mala rád kopu do balónu. Rád se na fotbal i dívám. Líbí se mi, jak jsou hráči sehraní, nahrávají si a každý ví, kde má být. Obránce brání, gólman musí být rychlý a mít postřeh. Vychytat všechny gólové šance není jednoduché. Sám jsem fotbal hrál a moc mě baví. Učíme se kličkovat, střílet na bránu a být pořád v pohybu. Je super pocit, když dám gól a vyhraje naše zápas. Fotbal jsem hrál čtyři roky a doufám, že se k němu vrátím. Fotbal mám prostě rád.

Marek Wutka

ilustrace: Klára Faltinková

Ze všeho nejradyji jezdím na kole. Je to pro mě adrenalinový sport, protože mohu zdolávat různé terénní překážky. Rád jezdím do kopce i z kopce. Společně s kamarády pořádáme závody na kole. Největší zábavou pro mě je jízda v kalužích. To se nelíbí mamince, nemám totiž blatníky. Při každé jízdě na kole mám helmu, abych se nezranil. Už se těším na jaro, až nasednu na kolo.

Tomáš Komárek

Toto číslo Školáčku vznikalo celé během dlouhé a náročné distanční výuky žáků třetího až pátého ročníku. Omluvte tedy občasnou časovou nesrovnalost. Děkujeme za pochopení! ☺